

Беджерс-Дріфт. Суто англійські вбивства

КУПИТИ

Беджерс-Дріфт — тихе англійське село з вікарієм, місцевим незграбним лікарем і доброю старою вчителькою міс Сімпсон, яку одного ранку знаходять мертвою. Ця раптова смерть не дає спокою її близькій подрузі міс Беллрінгер, яка вперто набридає поліції із проханнями відкрити слідство. І саме тоді, коли за справу береться старший інспектор Барнабі, Беджерс-Дріфт розкриває свою справжню сутність — один за одним виринають давні забуті вбивства, подружні зради, ревності, суперництво, шпигунство й шантаж. Чи вдасться Барнабі розплутати клубок таємниць швидше, ніж вбивця обере наступну жертву?

Поєднання жорстоких злочинів, гумору й ідилічної природи принесли славу інспектору Барнабі не лише на сторінках детективів Керолайн Грем, а й в екранізації «Суто англійські вбивства» з Джоном Неттлзом в головній ролі.

Вона побачила їх, коли прогулювалася лісом перед вечірнім часом. Ішла дуже тихо, хоч і не старалася — м'яка підстилка з торішнього листя та підгнилих рослин стишувала кожен крок. Густий високий ліс також, здавалось, поглинав усі звуки. Там і тут крізь тісно сплетене гілля сонце кидало сліпучо-білі жмути світла на темряву внизу.

Міс Сімпсон входила й виходила з цих саяливих променів, удивляючись у землю. Вона шукала надбородник безлистий. Першу таку орхідею вони з подругою Люсі Беллрінгер знайшли ще молодими жінками п'ятдесят років тому. Пройшло сім років, поки рослина з'явилась знову. Люсі помітила квітку першою та пірнула в підлісок з тріумфальним вигуком.

Із того дня почалася їхня вдавана ворожнеча. Щороку подруги іноді разом, а іноді поодиноці вирушали в путь, прагнучи знайти новий екземпляр. З великими надіями, гострим поглядом та блокнотами з олівчиками наготові вони прошукували тьмяні букові ліси. Перша, хто знаходила рослину, влаштовувала переможений вишукане чаювання як такий собі утішний приз. Орхідея розквітала рідко та, через складну систему кореневищ, не завжди двічі на тому самому місці. За останні п'ять років подруги починали пошук все раніше й раніше. Кожна знала, що інша так робить, але жодна про це не згадувала.

Дійсно, подумала міс Сімпсон, обережно розсуваючи своїм ціпком кущик дзвіночків, ще пару років у такому темпі, і ми будемо виходити, коли ще сніг лежить.

Але якщо в цьому світі є хе, якась справедливість (а міс Сімпсон у це вірила), тоді 1987-й мав бути виграшним роком для неї. Люсі перемогла у 1969-му 197-му, але цього річ..

Міс Сімпсон стиснула майже безбарвні губи. На ній була вицвікла бавовняна сукня у квіточку, розтягнуті білі гладкі панчохи та дещо завеликі кросівки з зеленими плямами, а на голові — старий крилатий солом'яний капелюх з відкинутою назад сіткою від бджіл. У руках жінка тримала лупу та загострену паличку з червоною стрічкою на кінці. Вона пройшла майже третину невеличкого ліска і тепер пробиралася до самого його серця. Між цвітіннями легко могло пройти десять років, але зима видалась сирою та холодною, а весна — дуже вогкою, і це були сприятливі знаки. І було щось таке у повітрі сьогодні...

Міс Сімпсон стояла незрушно, глибоко дихаючи. Учора ввечері пройшов невеличкий дощ, збагативши тепле вологе повітря різким ароматом квітів і зеленого листя з ноткою солодкавого тління.

Вона наблизилася до величезного дуба, до стовбура якого міцно причепилися коростяві парасольки деревних грибів. Поруч ріс пишний кущик чемерника. Жінка обійшла дерево, пильно виляючись у землю.

І ось вони. Майже сховані під клаптями перегнилого листя, коричневими й м'якими, як шоколадна стружка. Міс Сімпсон обережно відсунула ці рештки — кілька потривожених комах кинулися врозтіч. Квіти мерехтіли у напівтемряві, мов світилися зсередини. Це була цікава рослина: надзвичайно гарна, з лимонної чашечки крилами метелика визирали пелюстки, світло-пісочні у делікатну цяточку, без жодного сліду зелені. Листя вона не мала, і навіть пістряве стебло було темно-рожевим. Міс Сімпсон присіла навпочіпки і встромила паличку в землю. Стрічка понуро повисла з недвижного повітрі. Жінка нахилилася ближче, пенсне сповзло на кінчик великого кістлявого носа. Вона обережно перерахувала квітки. Їх було шість. Люсі знаходила лише чотири. Подвійний тріумф!

Міс Сімпсон підвелася в повному захваті. Вона обхопила себе руками, ледь не танцюючи. А дулю тобі, Люсі Беллрінгер, подумала жінка. Дулю і ще дулю. Але жінка не дозволила почуттю тріумфу затриматися надовго. Наступною важливою справою було чаювання. Минулого разу, коли Люсі вийшла з кімнати, щоб освіжити чай, вона зробила нотатки. Міс Сімпсон вирішила (не бажаючи, втім, показатися претензійною) подвоїти вибір сендвічів, запропонувати чотири види тістечок і завершити домашнім полуничним сорбетом. У коморі стояла велика миска майже перезрілих полуниць. Міс Сімпсон застигла, занурена у блаженне передчуття. Вона бачила перед собою інкрустований пізньобароковий столик часів королеви Анни, накритий мереживною серветкою двоюрідної бабусі Ребекки та заставлений делікатесами.

Фініково-банановий хліб, булочки «Саллі Ланн», аж чорні від фруктів, тарт із франжипаном, пряний пиріг і мигдалеве печиво, лимонний курд і бісквіт зі свіжими вершками, імбирні й апельсинові хрусткі колечка. А перед морозивом — смажені пальчики з анчоусами й лестерським сиром.

Почувся якийсь шум. У людей часто виникає ілюзія, думала міс Сімпсон, що в серці лісу тихо. Зовсім ні. Але ці звуки настільки рідні своєму оточенню, що радше підкреслюють тишу, ніж порушують її: рух маленьких тварин, шурхіт листя і рясні пташині трелі. Але цей шум був чужим. Міс Сімпсон стояла недвижно і слухала.

Скидалося на уривчасте, важке дихання, і на мить жінка подумала, що це якась велика тварина потрапила у капкан. Проте далі дихання перервали дивні схлипи та стогони, вже напевно людські.

Вона завагалася. Листя було таке густе, що годі зрозуміти, звідки доносилися звуки. Здавалося, вони м'ячем відштовхуються від зелені навколо. Міс Сімпсон переступила через кущик папороті й знову прислухалась. Так, точно з цієї сторони. Вона рушила навшпиньки, наче наперед знаючи: те, що ось-ось відкриється, мало б назавжди лишитися таємницею лісу.

Жінка була вже зовсім близько до джерела неспокою. Від шуму відділяло щільне сплетіння гілок і листя. Вона нерухомо стояла за цим екраном, а потім, дуже обережно, розсунула дві гілки та зазирнула в отвір. І ледь стримала вигук переляканого здивування, готовий зірватися з губ.

Міс Сімпсон була старою дівочою. Багато в чому її освіта була дещо схематична. У дитинстві в неї була гувернантка, яка червоніла й затиналася упродовж усіх «природничих» уроків. Побіжно торкнувшись пташок і бджілок, учителька залишила людську природу наодинці з самою собою. Проте міс Сімпсон була переконана, що тільки по-справжньому розвинений розум може дати стимул і розраду, необхідні для довгого і щасливого життя, і свого часу рішуче роздивлялася великі твори мистецтва в Італії, Франції та Відні. І тому одразу зрозуміла, що відбувається перед нею. Сплетені оголені руки та ноги (у реальному житті здавалося, що їх було більше, ніж дві пари) виблискували перламутром, як кінцівки Купідона і Психеї. Чоловік намотав волосся жінки на пальці та жорстоко тягнув її голову назад, укриваючи плечі та груди поцілунками. Тож міс Сімпсон побачила обличчя жінки першим. Уже досить шокує. Але коли та відіпхнула коханця та, сміючись, залізла на нього зверху...

КУПИТИ